

Fra Øvigs værksted 2

Billede fra razziaen. Fotografi fra Thisted Lokalkarkiv

Uddrag fra dag 55 (fredag d. 28. august 1970)

i *Hippie 2 – Den sidste sommer*

I løbet af natten til fredag havde rygterne om politirazziaen og den anonyme telefonopringning fra Aggersund Kro, som fortalte om en politistyrkes ankomst til kroen, bredt sig råbende gennem det nye samfund.

Eller med Werner Grendels ord fra lejrvisen samme dag: "Netop på det tidspunkt, man trænger mest til at sove, kommer markskrigere rundt til teltene og råber 'politiet kommer' med stemmer, som var det allermindst en katastrofe som marsmænd, der var gået i land på Langeland."

Allerede inden lyset brød igennem tågen om morgen, havde de centrale hashhandlere forladt lejren og med dem et par andre, som ikke ønskede nærkontakt med politiet.

Nogle ventede politistormen fra den tidlige morgenstund, og ifølge Grendel havde en gruppe derfor taget opstilling ved hovedindgangen "for med fredelige midler som økser og hakkeskafter at sikre deres lejrs ro."

Et hold på tre mand var inden klokken syv kørt den halve time mod Aggersund for at holde kroen under observation. Mange i lejren tvivlede stadig på, om der var hold i rygterne om razziaen, men klokken halv otte ringede "vor mand i Aggersund", som det hed i lejrvisen, og bekræftede, at politistyrken var i gang med morgenkaffen. Senere kunne de også meddele, at betjentene var udstyret med stålhelme, og at mindst fem-seks politihunde også var til stede ved kroen.

I lejren havde et par elektronikkyndige i løbet af natten arbejdet på at bygge en transistorradio om, så den kunne aflytte politiradioen, og det lykkedes faktisk at få meldinger igennem, så man i løbet af morgenen kunne følge politistyrkens fremrykning mod det nye samfund.

Ved ottetiden blev der med råben og megafon indkaldt til ekstraordinært fællesmøde om politirazziaen i lejren klokken halv ni, et historisk tidligt tidspunkt.

Enkelte, som allerede havde prøvet at slås med politiet under Vietnam-demonstrationerne i København, tog deres stokke og hjelme med til mødet og var parat til at forsvare lejren med vold. De fleste udtrykte dog stadig tvivlrådighed, og "alle var meget urolige", som der senere på dagen stod i lejrvisen.

I en blanding af "paranoia og forventning" blev det diskuteret, hvordan lejrbeboerne skulle tage imod ordensmagten. De bevæbnede talte for aktiv modstand, mens andre argumenterede for at "lade politiet slå først." Mere pacifistisk orienterede foreslog, at alle skulle mødes i 'gryden' ved scenen og i samlet rundkreds fredsommeligt tage imod politiet.

Ingen fælles strategi blev dog vedtaget, før mødes opløstes, og hver især gik i gang med at planlægge sin egen taktik.

"Razziaens forløb skyldtes ikke vor fælles opræden," lød kommentaren i lejrvisen fra Wilhelm von Rosen, der også havde kritiseret udsmidningen af et par pressefotografer to dage tidligere. Fællesmødet havde endnu engang spillet falit, mente han. "Vi handlede alle individuelt, og vor handlen (eller ikke-handlen) var i det store og hele bestemt af politiets holdning."

Den manglende fælles beslutningskraft bekræftede hans konklusion: "Magten er hos folket uden for folkeforsamlingen, og dér gælder den stærkes ret."

Mest tydeligt var dette blevet demonstreret, da to af lejrens beboere, som havde modsat syn på, hvordan man skulle forholde sig til politiets forestående aktion, kom i slagsmål med hinanden.

Som Wilhelm von Rosen i dag husker episoden, fandt sammenstødet sted mellem Niels Ufer og Peter Louis-Jensen. Sidstnævnte havde Rosen gået i klasse sammen med i 2. mellem, og han betegner ham som en "kaotisk hidsigprop".

"Jeg har en tydelig erindring om, at Peter Louis kom farende med en stor granraffe over hovedet. Han sigtede mod Niels Ufer, der stod med ryggen til. Jeg og andre fik skubbet så meget til Peter Louis, at han ikke ramte Ufer i hovedet. Ufer kom vist ikke til skade."

Efter fællesmødet samlede nogle musikinstrumenter, gryder og låg og begav sig ned mod hovedindgangen for at tage imod politiet med fuld musik.

Andre samledes som foreslået ved scenen, og på et tidspunkt lykkedes det at få koblet politiradioen ind på højttalersystemet, så alle kunne lytte med. Det vakte stor jubel i flokken, da en politivogn måtte melde tilbage til hovedkvarteret, at en hel kortege af politiets biler var kørt forkert og var kommet langt forbi lejren.

To unge mænd iværksatte deres egen kommandoaktion, da politibilerne ved halv ti-tiden begyndte at ankomme ude på hovedvejen: I en bil kørte de ud fra lejrplassen og styrede midt ind i politikortegen for at stoppe dens videre fremfærd.

Ifølge politimester Bodenhoff var de nær ved at torpedere den bil, han selv befandt sig i, og kun ved en hurtig manøvre fra chaufføren – "et mirakel," kaldte Bodenhoff det siden – blev en kollision undgået.

De to mænd blev arresteret og anbragt med håndjern på i en af politibilerne.

Andre af lejrdelegaternes køretøjer havde spærret indkørslen fra hovedvejen, ligesom en del beboere ventede i flok, bevæbnet med reb, kæppe, grebe og sten. Politiet valgte da også at parkere et stykke fra lejren og bevæge sig ind i området fra marksiden. Omkring fyre betjente med tyve hunde, stålhelme og knipler rykkede ind mod lejren over markerne, mens et mindre antal blev ved bilerne.

Foran scenen vakte det igen moro, da et hold betjente over radioen meldte, at de var havnet i et moseterræn og havde fået våde sokker.

Langsomt rykkede politikolonnen ind i selve lejrområdet og blev straks modtaget af lejrdelegaterne med musikinstrumenter, trommer, gryder, blikkaltalerkener og låg. En violinspiller forsøgte at trænge igennem, men blev overdøvet af grydelarmen. Nogle betjente fik et sammenbidt udtryk i ansigtet, mens andre smilede.

Inden ransagningen gik i gang, forsøgte en kriminalbetjent at læse kendelsen fra Fjerritslev Ret op for de fremmødte, men det var umuligt for ham at trænge gennem støjen.

I stedet blev ransagningskendelsen udleveret til en af lejrdelegaterne for snart efter at blive trykt i lejrvisen, inklusiv en engelsk oversættelse.

Betjentene, der holdt hundene i snor, delte sig i grupper, hver ledet af en civilklædt kriminalbetjent, og fulgt af musiceren, larm, fyråb og andre udbrud bevægede de sig rundt i lejren: "Hipo-svin" eller "jeres beskidte hunde skal få brækket ryggene, fede fascistakajer!"

Undervejs blev det grønne folkevognsrugbrød og den såkaldte Free Peep-bod på Nepalvej ransaget uden resultat.

Ingen angreb politiet på nær et par enkelte, flyvende sten, efter alt at dømme kastet af Peter Louis-Jensen. I hvert fald blev han beskyldt for at være stenkasteren i et indlæg i samme dags lejrvavis, hvor Åse Seidelin fra Aalborg ironiserede over, at "Lille Peter kan lide at kaste med sten, han må have afløb for sine aggressioner."

Én kørte rundt med rådden frugt i en trillebør, men havde ikke den store afsætning på kasteskyts.

Andre faldt i snak med nogle af de betjente, som ikke virkede mest engageret i politiarbejdet, og spurgte, hvordan de overhovedet kunne finde på at angribe den fredelige ier. En betjent svarede, at det hele jo skyldtes artiklerne i Jyllands-Posten.

"Det er bare så synd, at de søde betjente skal bruges til den slags pjat," udtalte en af de unge under aktionen til Thisted dagblad.

Tredje ransagning gjaldt Dans Tetelt. Mens en gruppe betjentene ledte efter stoffer i teltet, løsnede et par beboere bardunerne udenfor, og det store civilforsvarstelt begyndte at falde sammen over hovederne på ordensmagten. Andre betjente greb dog ind og hindrede kollegerne i at blive fanget under teltdugen.

En af betjentene kom ud fra teltet med to poser med et mystisk indhold af plantedele. De viste sig dog snart at indeholde noget af Dans urtete.

Indehaveren af en af lejrens megafoner råbte, at "en embedsmand har beslaglagt to poser te", og straks faldt forsamlingen ind i et takfast kor: "To poser te! To poser te!" Koret fulgte flokken af betjente væk fra teteltet.

En skriftlig tyverianmeldelse mod politibetjenten for at have tilegnet sig teposerne blev straks udfærdiget, underskrevet af tre vidner, men betjentene overhørte opfordringer til at kropsvisitere deres kollega for at sikre bevismateriale.

Efter en halv times tid, kvart over ti, var aktionen forbi, og betjentene blev med larm og tilråb fulgt ud mod landevejen. Her opdagede nogle imidlertid, at de to kammerater, som havde forsøgt at standse politikortegen med deres bil, sad arresteret med håndjern bag i en politibil.

En eller anden fik en betjent i bilen til at rulle vinduet ned og med en arm inde i bilen blev bagdøren åbnet, så de to anholdte kunne befri sig selv. Det lykkedes dem at forsvinde i menneskemængden og få hjælp til at lirke håndjernene af med en skruetrækker og en nedstryger.

Befrielsesaktionen og den efterfølgende tumult havde dog ført til sammenstimlen af op mod hundrede lejrdelegater rundt om politibilerne, og flere steder opstod skubben og klammeri mellem beboere og betjente.

Politimester Bodenhoff, der var iklædt lyst jakkesæt og sort butterfly, forsøgte råbende at forklare flokken, at de to anholdte havde forsøgt at vædre en politibil, men han kunne ikke få ørenlyd.

Da Bodenhoff vredt udrød, at "det er mig, der har ordet nu," druknede alt i infernalsk larm og råben.

En civilklædt betjent rullede rundt på jorden sammen med en beboer, mens de hev i den samme jernstang, og et par beboere nærmede sig med lange hegnspæle, der fik betjentenes knipler til at synes ganske små.

Da en betjent fik skubbet hjelmen af og blev ramt i hovedet, så blodet siled ned over hans ansigt, besluttede politimester Bodenhoff at afblæse aktionen og beordre sine folk væk fra området.

Den sårede betjent blev kørt til behandling på Thisted Centralsygehus, og i avisernes reportager kunne man læse, at han stærkt blødende med en "dyb flænge" i hovedet var faldet om efter at være blevet ramt af henholdsvis en kølle, et hammerslag eller en spade.

Snarrådige lejrdelegater fik dog den vagthavende læge på sygehusets skadestue, Jørgen Lund Sørensen, til at berette, at betjenten i virkeligheden var blevet ramt af et kosteskaf, og at han kort efter slaget var "ganske påvirket uden tegn til hjernerystelse eller alvorligere hovedskade."

Betjenten havde fået et "to centimeter langt, ret overfladisk sår ved isseregionen," som lægen havde syet med to sting, inden han sendte patienten hjem.

Øvigs hjørne

Øvigs blog

Velkommen

Fra Øvigs værksted 1

Fra Øvigs værksted 2

Fra Øvigs værksted 3

Efterlysninger

👍 Synes godt om 9

Kommentarer

3 kommentarer

Sortér efter

Ældste ↕

Tilføj en kommentar ...

Peter Øvig Knudsen

Mange deltagere i Thylejren 1970 husker 'den store hashrazzia', hvor lokale politistyrker med hunde væltede ind over det nye samfunds marker - og kun fandt to poser urtete i Dans Tetelt.

I flere uger havde Jyllandsposten rapporteret om den åbenlyse hashhandel i lejren, og da politimesteren ikke ville gribe ind, var de gået til landets justitsminister. Sidst i august blev politimesteren derfor nødt til at gribe til razzia - men aftenen forinden, torsdag den 27. august, havde lejren fået en opringning fra en nærliggende kro om, at politiet havde bestilt morgenkaffe til 42 tilreisende betjente sydfra.

Var du til stede i lejren under razziaen? Husker du andet og mere end beskrevet i dette udkast fra mit manuskript til Dag 55? Så skriv!!

Synes godt om · Svar · 🗨️ 11 · 7 år

Helene Ree

Herlig læsning. Thy-kram

Synes godt om · Svar · 🗨️ 2 · 7 år

Leif Zacho

huuuuu hey, du skriver så billederne suser frem---hvor er det fascinerende at følge din fornyelse af dokumentarformidling---ren oplevelse-tak

Synes godt om · Svar · 🗨️ 2 · 7 år

📘 Plugin til Facebook-kommentarer